

РЕШЕНИЕ

№ 3945

гр. София, 16.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Теодора Георгиева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2751** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], обл. П.,[жк][жилищен адрес] представлявано от управителя Д. Д. против Решение № 24983/27.01.2020 г., постановено по НАХД № 9862/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 115-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 295/07.05.2019 г., издадено от Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ – [населено място], с което на основание чл. 72, ал. 1 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за нарушение по чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД.

В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, поради неправилно приложение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Касаторът твърди, че районният съд неправилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, тъй като не са отразени

датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Моли съда да отмени решението на СРС, както и потвърденото с него наказателно постановление. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - Главна дирекция „Национална полиция“ – [населено място], редовно призован, се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от лице по чл. 210, ал. 1 от АПК, за което решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

За да постанови обжалваното решение, районният съд е приел, че в изпълнение на заповед от 30.01.2019г. на директора на ГДНП по повод подадено заявление от жалбоподателя по ЗЧОД, служители на ГДНП са извършили проверка за съответствие на [фирма] с изискванията за осъществяване на частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЧОД. При приключване на проверката на 01.02.2019 г. с писмо от същата дата на зам.-директор на ГДНП жалбоподателят бил уведомен, че дружеството не отговаря на минималните изисквания по ЗЧОД за осъществяване на сигнално-охранителна дейност, поради което не може да бъде издаден лиценз за този вид частна охранителна дейност. На 01.03.2019 г. контролните органи на ГДНП отново извършили проверка за спазване от жалбоподателя на изискванията по ЗЧОД, при която били изискани документи относно осъществяваната от дружеството охранителна дейност. Жалбоподателят представил регистър на клиенти на дружеството с удостоверение от управителя Д. Д. за извършвана към 01.03.2019г. охрана от дружеството със сигнално-охранителна техника на 49 обекта. Представен бил и договор от 28.04.2018г. с дружеството [фирма], по силата на който жалбоподателят срещу възнаграждение се задължавал да осигурява автопатрулна реакция със специализирани екипи на получени в негов мониторинг – център алармени сигнали от охранителни системи или бутони за нападение, инсталирани в охраняваните обекти. Проверени били фактури, издадени в [населено място] от 03.02.2019 г. и от 05.03.2019 г. от дружеството [фирма] за месечен абонамент към жалбоподателя за охрана за м. 02 и м. 03 2019 г. Представено било и писмено сведение от съдружника П. Ц. с приложение към него, според което получените в мониторинг – центъра на жалбоподателя алармени сигнали се предавали от друга фирма, с която жалбоподателят имал договор за реакция с мобилни патрули.

За така констатираното нарушение по чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД на жалбоподателя е бил съставен АУАН № 295/16.04.2019 г., който е подписан от съставителя, свидетелите при съставянето му и нарушителя и е връчен на последния.

Въз основа на АУАН, Директорът на ГДНП е издал наказателно постановление № 295/07.05.2019 г., с което е ангажирал административно наказателната отговорност на [фирма] за нарушение по чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД, като на основание чл. 72, ал. 1 от ЗЧОД

му е наложил административно наказание имуществена санкция в размер на 10 000 лв.

При така установеното от фактическа страна, районният съд е достигнал до извода, че наказателното постановление е законосъобразно. Приел е, че АУАН е съставен от компетентно за това лице и съответства на изискванията на чл. 42 от ЗАНН. Констатирал е, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в изискуемата от закона форма, при спазване на предвидената процедура, със съдържание, посочено в нормата на чл. 57 от ЗАНН, и при наличие на предпоставките за издаването му. Счел е, че от събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства по безспорен начин е установена отразената в АУАН фактическа обстановка и към същата е приложена съответната правна норма. Приел е, че за извършеното нарушение е наложено предвиденото в закона административно наказание. По посочените мотиви е потвърдил издадения от административно-наказващия орган правораздавателен акт.

Настоящият касационен състав на Административен съд София-град намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му и след сезиране с допустима жалба, поради което е валидно и допустимо.

Решението е правилно.

При спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН, районният съд правилно е установил фактическата обстановка. Събрал е гласни и писмени доказателства, относими към всички обстоятелства, предмет на доказване по делото. Изводите са формирани след обективно, всестранно и пълно обсъждане на доказателствения материал в неговата съвкупност. При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилен и съответстващ на закона е изводът на районния съд, че административнонаказателното производство е протекло при спазване на процесуалните правила, които го уреждат. Приложеният АУАН № 295/16.04.2019 г. е съставен от компетентно за това лице съгласно чл. 83, ал. 1 от ЗЧОД. Съдържа всички, посочени в чл. 42 от ЗАНН реквизити. Подписан е от съставителя, свидетеля, присъствал при извършване на нарушението и от нарушителя и е връчен на последния. Въз основа на АУАН, компетентният за това орган, съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗЧОД, във вр. със заповед № 81213-372/05.04.2018 г. на Министъра на вътрешните работи, е издал НП № 295/07.05.2019 г. Същото е в изискуемата от закона писмена форма, съдържа реквизитите, посочени в чл. 57, ал. 1 от ЗАНН и е подписано от издателя. Неоснователни са оплакванията на касатора за неправилно приложение на чл. 42 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Видно от АУАН и НП те съдържат точно и ясно посочване на датата и мястото на извършване на административното нарушение – 01.03.2019 г. в [населено място],[жк], [улица], ап. 2. В тях са посочени и всички обстоятелства, представляващи елементи от фактическия състав на нарушението по чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД. Актосъставителят и административнонаказващият орган по недвусмислен начин са индивидуализирали деянието чрез отразяване на датата, мястото и обстоятелствата на извършването му. Затова наведеното в касационната жалба основание за неправилност на обжалваното решение е неоснователно.

С оглед установената в хода на съдебното следствие фактическа обстановка, в съответствие с материалния закон е и изводът на СРС за осъществяване на състава на нарушението на чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД. Според посочената норма, частна охранителна дейност се извършва след получаване на лиценз по реда на този закон или на

удостоверение по реда на наредбата по чл. 2, ал. 4. От събраните гласни и писмени доказателства безспорно се установява, че на 01.03.2019 г., [фирма] е извършвало сигнално-охранителна дейност по смисъла на чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЧОД, без да е притежавало лиценз за нея или удостоверение по чл. 2, ал. 4. По този начин дружеството е осъществило състава на нарушението по чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД. Административното наказание за него е предвидено в санкционната норма на чл. 72, ал. 1 от ЗЧОД и е имуществена санкция в размер от 10 000 лв. до 50 000 лв. При индивидуализирането му административно наказващият орган е съобразил всички обстоятелства по чл. 27 от ЗАНН и законосъобразно е наложил имуществена санкция в минимално предвидения размер от 10 000 лв.

Споделят се от касационната инстанция и съображенията на районния съд относно липсата на основания за освобождаване от административно-наказателна отговорност по реда на чл. 28 от ЗАНН.

При този анализ на фактите се налага изводът, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и по отношение на него не са налице касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, поради което същото на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди поисканото от юрк. П. юрисконсултско възнаграждение. Отговорността за разноси в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл. 63, ал. 5 ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал. 3 (ДВ, бр. 94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Разпоредбата на чл. 63, ал. 5 ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В чл. 37, ал. 1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

Ето защо на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юрк. П.. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, както и не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение на ГДНП следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 24983/27.01.2020 г., постановено по НАХД № 9862/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 115-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“, [населено място] 1715, [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.